



# FADDERBREV

2004-06-08

## Kära faddervänner!

Så var det åter dags att komma med en liten rapport om vad som händer ute på El Arca. Naturligtvis kan vi bara förmedla små fragment av allt som händer. Men tillsammans med våra nyhetsbrev så tror vi ändå att du har en ganska fin överblick om hur arbetet framskrider. En sak är säker, arbetet står inte stilla. Det är hela tiden en utveckling och förbättring som gläder oss alla. Så härligt det är att åter få bygga upp pojkarnas raserade liv igen, bit för bit. Målet vi har är att de skall bort från gatan för att aldrig återvända. Det finns många stora och små händelser att glädja sig över. Men det finns också stunder när det inte går så bra. När pojkarna är glada så är vi glada. När de gråter så gråter vi med dem och försöker göra allt vi kan för att hjälpa dem över de mörka stunderna. Olga, vår medarbetare i Bolivia, berättar ;

## Miguel

Han kom plötsligt och knackade på min dörr för att be om hjälp. Jag höll just på att hjälpa Jaime med en annan sak. Jaime blev så förvånad att Miguel vågade fråga mig om hjälp så han sa "Kom hit med duken så ska vi måla". Vi målade tillsammans för glatta livet och duken blev klar två minuter innan han skulle till skolan på kvällen. Idag överraskade Miguel mig ännu en gång. Jag skulle in till stan och han stod och väntade på bussen. Jag bad honom hoppa in i bilen och jag tänkte att nu blir det en färd i tystnad. Jag började fundera på vad jag kunde säga då han helt plötsligt började prata. Först om vädret, sedan om platsen där han var född, hur hans mamma dött, hur



han hade vant sig vid livet på gatan och sedan hur Santi hjälpt honom till El Arca. Han fortsatte att berätta om det tekniska gymnasiet han nu går på. Allt detta utan att jag behövde ställa en enda fråga. Miguel har börjat öppna sitt liv mer och mer för sin omgivning.



## Jamil

Vår lille vän, somnade med skorna på sig i går kväll. Hans ledare kom in och väckte honom och sa att han skulle ta av sig dem. "Men du förstår inte. Det är så att jag fryser om fötterna på natten." "Du får sova med strumpor på men inte med skor i sängen" "Men mina strumpor är smutsiga" svarade Jamil. Som om inte skorna var smutsigare. Han tog i alla fall av sig skorna och sov gott resten av natten.

## Adolfo

Vilken fin pojke! Han har gjort en egen liten trädgård längs med muren på innergården. Ett litet vitt staket och innanför har han planterat skott som Ana Maria har gett honom. Varje dag spelar han på sin charangu (liten gitarr). När Jimena frågade om de inte ville starta en musikgrupp igen på El Arca och spela in en platta så bara log han. Hon har frågat även andra tidigare men de tror inte att det kan bli verklighet. Det är min högsta dröm svarade Adolfo.



**Roberto & Adolfo i Adolfos lilla trädgård.**

## Majsskörd på El Arca.

Nu har vi skördat och sålt all majs och i går kom fem män och en stor lastbil för att skära ner blasten. De använder den till djurfoder. Det var roligt att se hur några av pojkarna hjälpte till av själ och hjärta. Jorge skar med lien och han ville knappt sluta för att äta lunch. Pojkarna plockade också den sista majsen som fanns kvar i blasten och de gick i karavan med säckar fyllda med majscolvar. De fyllde upp hela skafferiet, så nu kan vi nog äta majs tills vi storknar.



**Jorge hjälper till med majsskörden**

Vi är så glada för de ledare vi har i Bolivia som arbetar med pojkarna dag efter dag. I med och motgång står de orubbliga vid pojkarnas sida för att målet skall nås. De gör ett fantastiskt arbete. Men både ledarna och pojkarna litar på att vi, här hemma, skall stå vid våra löften och klara vår del av arbetet. Där vår största uppgift är att säkerställa att det finns ekonomi för att de skall lyckas med sin uppgift. Det är dina gåvor som gör det möjligt att fortsätta arbetet!

**Tack för ditt trogna stöd!**

*Jörgen Wrenghro*